

БЪЛГАРИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИТЕ ИНТЕРЕСИ.

Годишната цена издана е: у Цариградъ 150 гр. наймъ, а вънъ отъ Цариграда 180 гр. наймъ. Мѣсечната заплатъ издана е: у Цариградъ 15 гр. наймъ, а вънъ отъ Цариграда 20 гр. наймъ. Единъ томъ издана е 4 гр. а единъ томъ 2 гр.

Писма които се отнасятъ до редакцията воденъ се до Драгана Цанкова. Дината у които става подписката, отплатъ за Вѣстникъ. Писмо не се плаща за което се вѣсти въ БЪЛГАРИЯ.

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

ОИ 35

ЦАРИГРАДЪ 1859 НОЕМВРІЯ 21.

ГОДИНА 1

Врачанската епархія.

Врачанската епархія представлява тоя часъ най жалостното зрѣлище. е бяхме предостѣнили онова което случва. Нека речемъ още че и отъ робности не са лишени.

Нъ защото не щяхме съ никакъ начинъ да раздражнимъ, чрезъ което обнародваніе неспоразумѣніята, то слѣдъ като са мѣхиха много ма подъ сянка, избухнуватъ сега на свѣтъ, ние отблягаме да се смѣемъ ако и да ни молиха.

И днесъ още ние не сме се смѣемъ въ тия распри за хатъръ на орити противъ другити. Нъ като тръгнемъ отъ една точка по висока и ка- разгледаме тия раздори отъ едно исто лишено отъ сякакви мрачни ние е кажимъ какво мислимъ връхъ тяхъ.

Прочее въ Врачанската епархія на двѣ партіи. Едната отъ тяхъ иска Н. П. Доротея, другата го не рачи.

Поборникътъ на Н. П. Доротея архидяконътъ на Григора Търновъни гръцки митрополитъ.

Промѣненіето на Н. П. Доротея а ся желай само отъ една часть отъ адото му, нъ още и отъ Григора и архидяконътъ му.

Н.П. Доротея е Българинъ, а Григоръ архидяконътъ му сѣ гръци. Сякой дѣно разумава че тая разлика въ на- родността прави на Григорія пріятни расприти които владѣятъ сега въ е- пархіята и го кара да пріеме съ бър- зина прошеніята които двѣти партіи му отправятъ.

Има повече. Сякой знай че ар- хидяконити служатъ на епископити, на архіепископити и на митрополитити съ условіе за да се награждать чрезъ единъ по высокъ чинъ. Прочее Гри- горъ желай естествено да наймъ е- дно място на архидяконътъ си.

Има още повече. Търновскіятъ Григоръ ще придобій доста като Н. П. Доротея ся промѣни, защото ще може да продаде най малко за 700, 000 гроша, долна цена, Врачанската епархія на архидяконътъ си.

Съ други думи, Григоръ ще мо- же да продаде на архидяконътъ си Врачанската епархія толко скъпо какъ

то предѣтннкътъ му Неофитъ сега Солупски митрополитинъ и продаде на Н. П. Доротея. Прочее 700,000 гроша, на долна цѣна, е доста голямо количество.

Твърдѣ истина е че Н. П. Доротея като ся страхуване отъ днешнити приключенія, даде на Григора голѣми подаръци. Нъ какво нѣщо сѣ 20 хи- ляди грошове, напирмѣръ, единъ ху- бавъ конь и единъ хубавъ кюркъ, сра- внени съ 700,000 гроша.

Отъ друга страна новіятъ Вра- чански епископъ не ще ли намѣри и той сякоя година 20 хиляди гроша, единъ хубавъ конь и единъ добръ кю- ркъ, и, въ нужно врѣмя единъ бак- шинъ за сарафинътъ Григоровъ.

Сега какво ще кажимъ за ония които ся оплакватъ отъ Н. П. Доротея и за ония които го хвалятъ. Съ дру- ги думи какво ще кажимъ за ония които го искатъ и за ония които го нещатъ, ето го:

И единити и другити сѣ криви. Ония които ся оплакватъ отъ Н. П. Доротея или на Григора или на гръ- кіятъ патриархъ съвсѣмъ събркуватъ. И ония които го хвалятъ въ Търново или въ Цариградъ и тѣ събркуватъ.

Защо? Защото сичкиятъ злоупотре- бленія които Н. П. Доротея прави, прави ги за да исплати было на па- триархіята, было на Григора цѣната на епархіята си, и за да нестроши хатърътъ имъ.

Ония които ся оплакватъ отъ Н. П. Доротея, дѣжнъ бяха да дадатъ на Неофита 700,000 гроша и на Григо- ра бакшинити които иска.

Колкото за ония които хвалятъ Н. П. Доротея, не трябва да го хва- лятъ. Защото тѣ знайтъ добръ че Ве- ликата църква иска отъ единъ епископъ не голѣми добродѣтели, нъ голѣ- ми суми сребро и чести бакшини.

Бурмовъ и Папството

Види ся че сякой брой отъ на- шіятъ вѣстникъ впечатлява до толко Г. Бурмова въ Габрово, щото го вка- рува въ единъ видъ лудостъ и тогава не ся познава да ли има умътъ си въ главѣтъ или не.

Ние го искрено жалимъ да е въ такава състояніе и най повече ние

жалимъ че вмѣсто да научи Богосло- вія и исторіа, той научилъ басносло- вія.

Дѣйствително между тия двѣти науки каквито Г. Бурмовъ ги е на- училъ и каквито ги предаватъ смѣше- ствува нещата разлика която смѣше- ствува между историческата истина и между гръцката баснословія

Вмѣсто да научи богословія и исторія Г. Бурмовъ научилъ басносло- вія. То е твърдѣ жалостно. Да, твър- дѣ жалостно не само лично за Г. Бур- мовъ нъ за другити, и особито за дѣ- цата на които отхранваніето му е вѣв- рено.

Дѣйствително нека подложимъ че чрезъ катадневни уроци, чрезъ ката- дневни внушенія, чрезъ катадневни по- вторенія, Г. Бурмовъ е сполучилъ да вдѣхнъ въ сърцето на едно дѣте ба- снословіята която е научилъ въ Рус- сія, какво ще произлезе за това ока- янно дѣте?

Ще произлезе че това окаянно дѣ- те ще пазнъ въ глазата си сборникътъ отъ басниты съ които Г. Бурмовъ го е обогатилъ. Ще произлезе още че хубавити клопенія на това окаянно дѣте ще ся развратятъ чрезъ едно множество фанатически предразсѣдци, лоши склонности и лѣжливи начала.

Някой негли ще ни рече: нъ фа- натическити предразсѣдци, и лошити склонности, лѣжливити начала на Г. Бурмовъ сѣ отправятъ само противъ папата и папичаинити, противъ Езу- итити и Езутизмътъ ...

То не е истинно. Защото Г. Бурмовъ ни даде добро доказателство- то че има фанатически предразсѣдци и неистинни понятія не само връхъ е- зуитити и папичи нъ още и връхъ православната църква между други.

Напирмѣръ, православната църква припознава *сѣществуваніето на е- дна свѣщенна іерархія поставена отъ Исуса Христа.*

Прочее, Г. Бурмовъ не припоз- нава сѣществуваніето на една такава іерархія Дѣйствително той дума еп- кити апостоли сѣ были равни и че ни- кой отъ тяхъ не былъ началникъ на другити. Ето му думити:

Нито въ Евангеліето нито на друго мѣсто отъ свѣщенни книги нѣма да ся наза- да е турилъ Исусъ Христосъ ап. Петра на- чалникъ на апостолити. Напротивъ той ясно казалъ че тѣ сѣ равни епкити. (Ц. В. М. 456)

Нъ ако сичкиити апостоли сѣ ра- вни, слѣдва че сичкиити епископи сѣ ра- вни и тѣ; слѣдва при това че свѣще- нициити сѣ равни на епископити и най послѣ слѣдва че простити мѣряни както Г. Бурмовъ сѣ равни на свѣ щевници.

Тия слѣдствія сѣ силни. Защото ако въ църквата сѣществува една іе- рархія отъ божественни власти, съ други думи една іерархія отъ чловѣ- ци поставени един по горѣ отъ други- ти стѣ саміятъ Исусъ Христа и снаб- дени отъ него съ божественни влас- ти, наслени смелъ ся издигнитъ сте- пенно до единъ **ЕДИНСТВЕНЪ НА- ЧАЛНИКЪ**, опредѣленъ да пасе видимо Исусъ Христовото стадо отъ когато Исусъ Христосъ стѣ стана невидимъ, единъ Единственъ началникъ опредѣленъ да управлява видимото Исусъ Христово царство, отъ когато Исусъ Христосъ стана невидимъ на видимити членове на това царство.

Тѣй прочее нашити Българи въ Габрово които сляпо вѣвряватъ от- хранваніето на дѣцата си на Г. Бурмо- ва сами ся осмѣждатъ да ги видятъ из- лѣзли изъ училището съ истинъ начинъ както Г. Бурмовъ излязълъ, сиречь че дѣцата нѣмъ като не ще вярватъ свѣ- щенната іерархія поставена отъ Исуса Христа, не ще иматъ за епископити и за свѣщенници по висока мисль отъ колкото иматъ мюзюлманити.

Предъ очити на тия дѣца, както предъ очити на мюзюлманити, еписко- пити ще бѣдѣтъ мюфтиити и мюфтиити ще бѣдѣтъ епископити; свѣщеннициити ще бѣдѣтъ имамити, а имамити ще бѣ- датъ свѣщеннициити.

Послѣ наименованіето на единъ об- щественъ началникъ ще постави само- защото споредъ Г. Бурмова Исусъ Христосъ не поставилъ *впроисове- денъ началникъ* — ще постави само думае ние, разликата която смѣше- ствува между единъ епископъ и свѣ- щениникъ между единъ мюфтиа и имаминъ. Сичко това е твърдѣ добро за единъ мечтателъ като Г. Бурмовъ. Нъ за едно домоцадіе! за християни! за българи!!!

Нека дойдеть сега на нашити на Езуитити, на инквизиціята и на си- чкиити други въпросъ, връхъ които Г. Бурмовъ ще сѣди за добро да яви неученичността си.

Където сѣдѣтъ

Е. Доротея

Душманъ Савридовъ Нестровъ

Савридовъ Бр. Х. Габрово

Душманъ им. Яковлевъ

Водинъ Х. Т. Цанковъ

Хасеноу Христовъ Чорбиджъ

Ловечъ Лико Христовъ

Враца

Кюстендилъ Док. Ив. Христовъ

Велесъ Г. Николюковъ

Солунъ П. Държесловъ

Сивалико Мило Радковъ

Бургасъ Койчо Райковъ

Синцковъ Н. Д. Станчоу

Русе Петаръ Зизговъ

Горно Ер. М. и А. Абрамовъ

Ибрава М. Поповичъ

Габровъ Бр. Добричъ

Варна Бр. Георгиевъ

Букурешъ Ивачко Милковъ

Тула Г. А. Карловъ

Иванъ Г. Шибовъ

я които, при това, сж много о патриоти отъ г. Екзархоса. Безъ да говоримъ за струднѣтъ ни, ние ще напомнимъ че, въ Сливенъ Г. Т. Докторъ Мирковичъ е Бебешки ученикъ, че Г. Симеонъ Янчевъ, учителъ въ истинъ градъ е Бебешки ученикъ, че г. Добри Поповъ учителъ въ Шуменъ е Бебешки ученикъ, че г. А. Бръкаловъ въ Балканъ, о Бебешки ученикъ.

Ето прочее, за петъ шесть години Бебешъ ни даде петтина младежи снабдени съ учение за поза на България. И ние ся надяваме че слѣдъ малко още повече ще ни даде. Ами Халки какво ни е дала!!! Редѣтъ е вашъ, г. Екзархосе да отговорите!

Ногинити които приемиае отъ българія сж до девять на сегашниѣтъ.

Въ една дописка отъ Везестъ, забѣлжватъ ни драгата паметъ която тамошнити ни съотечественици пазятъ кѣмъ Н. П. Авксентія българинъ епископъ. Ние обнародвахме врѣхъ това няколко пѣсни, плодъ на дълбоката нѣмъ признателность.

Сякой отъ нашити българи знай че Н. П. е той сега безъ служба, безъ епархія, въ единъ манастиръ. Причината на това е твърде любовитна. Н. П. бѣше епископъ въ Везестъ; грцката патриархія поиска да му отнеме тая епархія за да му даде друга въ Азия. Н. П. по благодаренъ да управлява природното си стадо, отказа ся. При това, въ Караказанскити кодаци сжествувадо, незнамъ какъвъ канонъ който не дозволывае на единъ епископъ да управлява повече отъ три епархїи. Прочее, Н. П. Авксентій като занимавалъ двѣ сѣдалища и сѣ предложеното приладе му ся отъ патриархїята да подпиши единъ записъ който не му доущае да има вече епархія. Тая е причината.

Сега ся научаваме че грцката патриархія викала Н. П. да дойде въ Цариградъ. Ние не знаимъ защо. Нѣ ние мислимъ че че се отнема за четирѣ Екзаръ за въ Кукушъ.

Единъ пътничъ ни отправа една дописка въ която ни описва впечатленіе което му причинило нѣманието една българска църква въ Силистра. Често имаме случай да обнародваме много добри работи които Силистренскити ни българи извършиха. Много пъти ровността нѣмъ ни направилъ крайно благодареніе и нѣмъ отдадохме правда. Нѣ ние быхми желяли да привлечемъ вниманіе то нѣмъ врѣхъ тоя недостатѣкъ когото пътничѣтъ ни забѣлжва. Въ народни работи, тѣ не треба нищо да жиятъ; и, ако някоо нѣщо треба да стане предметъ на грижити нѣмъ, въ днешнити обстоятелства, то е безъ никакаво съмнѣніе, съгражданіето на една българска църква. Тая църква която Силистренскити ни съотечественици ще въздигнатъ врѣхъ българска основа, която ще ся задржѣтъ отъ българскити попеченія и гдѣто матерїалъ ни языкъ ще е богослужбениѣтъ, тая църква, думаме, ще бѣде една прилика на за грцкото вѣяніе и въ истото врѣмя единъ паметникъ за родолюбіето на съотечественицити ни.

Сяко косто тука казахме може сякой да го кажи, и нашити единородци въ Силистра го видятъ и тѣ ся очига си. Нѣ, както нашѣтъ пътничъ ни го извѣства, сребротото нѣмъ ся свидѣло. Ако това е истина, ние ще нѣмъ предложимъ за примѣръ селата които сж около силистра

Въ Ловечъ има единъ видъ несгласіе между гражданиити което ни сж види че ще аеми обширни сѣразмѣренія и ще причини чувствени вреди за младежити

Повечето отъ гражданиити желятъ да направятъ реформи въ училищата; няколко лица ся противятъ. Тѣя реформи сжстоятъ въ изважданіето на двана учители и въ довожданіето на други двама снабдени съ чужди языци. Споредъ дописката ни, види ся че двамата учителя които ще извадятъ, у-

пращиватъ никакво си вліяніе врѣхъ противници на реформити.

Мѣрките които нашити съотечественици въ Ловечъ зематъ сж ползвателни: като тоя градъ е епископско сѣдалище, училищата му треба да иматъ едно особито напредваніе въ образованіето и да бѣдѣтъ примѣръ на училищата на другити градове. Обаче колко ползвателни и да бѣдѣтъ тѣя мѣрки, самолюбіето което въ подобни обстоятелства играй опасна роля, треба да ся земе въ уваженіе, и да ся предвѣрятъ слѣдствїята му които, безъ никакво съмнѣніе, ще сж за оплакваніе.

Пращатъ ни отъ село Сизекорово едно описаніе на православіето което Г. Г. Ботю, Бурмовъ и Екзархосъ зашцаватъ. Това показва че нашити българи неможѣтъ да търпятъ едно подобно православіе.

Една друга дѣла дописка, пѣлна съ любопитство, ще привлече и ще занимай чудесно вниманіето на нашити читателѣ. Тѣ ще видятъ какво е мнѣніето на нашити българи врѣхъ мнѣнити Б. Екзархосови богословци.

Приемиае още единъ разговоръ на стихове между Г. Ботю и Г. Бурмовъ; и една комедія врѣхъ истити богослови. Главната мисль на разговорѣтъ е раскаяваніето нѣмъ за гдѣто писали противъ българи.

Една дописка отъ Шуменъ, 11 Ноем. ни съобщава осявяваніето на една българска църква въ истинъ градъ отъ грцкѣтъ владыка Венеминїа. Въ това тържество, скрипи грцката книга на Венеминїа и ся не видѣла вече. За това стари някои Шумлянци сж събирали въ свѣтъ за да я издирѣтъ.

Съобщаватъ ни че единъ свѣтъ отъ епископѣтъ ще ся събере въ Шуменъ за да разгѣда да ли да оставятъ Венеминїа епископъ за напредъ или да го истирѣтъ. Тоя свѣтъ отъ най нуждити ще причини твърдъ голѣми ползи на градѣтъ като го освободи отъ едно чудовище което напѣзани свѣтътъ съ гнусотїи и беззаконїа. Нашити съотечественици въ Шуменъ не трѣба да изгубятъ тоя случай за да рѣшатъ съвѣсъмъ испжжданіето му. Предъ нашити очи, както и предъ очита на сячкити българи, тѣя тѣхни мѣрки сж удобрителни, и ще намѣрятъ на сѣкадѣ истинни състраданїа.

Една дописка отъ Черпанъ ни подтвърдява безчестното поведѣніе на Рилскити и Хилендарскити калугери за които говорихме въ единъ отъ листовети си. Треба да забѣлжимъ, че тѣя калугери сж грци.

Въ истото врѣмя тѣ ни съобщава че Чирпанци по обычатъ да иматъ три главни училища и трима главни учители; а не само едно главно училище и единъ главенъ учителъ. Нашити съотечественици въ Чирпанъ незнаятъ ли че въ сяко мѣсто единството е ползвателно, и въ него ся намѣратъ голѣми добрини. Ние знаимъ че тѣ имѣтъ нужда отъ единъ главенъ учителъ, който, снабденъ съ познанїа, да може да съедини интересити на трити нѣмъ училища наедно и да ги управлява кѣмъ сямо само слѣдствїе: периодното просвѣщеніе. Ако осящатъ тая нужда, защо не ся отнесѣтъ до Г. С. П. който е человекъ съ учениѣтъ способенъ да испжлни тѣчно тая служба?

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ.

ШУМЕНЪ 1-го Ноемв. 1859.

Слава Богу и ние тука ся удостоихме да имаме още една българска църква, която на 25 миналаго ся троняса отъ грцкѣтъ владыкѣ Венеминїа. Нейното тронясаніе бѣде както споредъ христїанскїи обычай тържественно: още отъ единъ недѣлѣкъ напредъ ся обнародва осявяваніето ѣ въ

града, и ся извѣсти на околиты села, на които отъ селениты обыча да доди за да ирисѣтствува на религіозныя тоя обрядъ, и да подари на новѣтъ църкѣ кой какво му откаже отъ сърдце.

Осявяваніето трѣбаше да захване отъ 10 часа нощемъ; за то и още отъ вѣчера ся втекохъ доволно селѣче въ града. Вѣронсповѣданъ единъ радостъ угажданіе всѣхъ чистъ православенъ христїанинъ, и съ нетърпеніе чакаше врѣмято на опрѣдѣленя часть, който достигнѣ не достигнѣ множество народъ ся съспя въ новото зданіе, коесто бѣше веке готово да приеми чрѣзъ Св. духа приличното си названіе храмъ божїи въ нѣмъ на три Святители. Въ новата тѣя църква, въздигнѣта съ иждивеніето на трудолюбивы българи, виждаше ся като да ся иска и тѣ сжщото прилично осявяваніе, т. е. чисто българско, а не както бѣде фанариотско (!?).

Коя чувствителна души българска и христїанска може да вѣрва и ся уповава на молитвы що излизатъ отъ блудиты уста, и що ся извѣриватъ съскъ скверниты рѣчи на единъ раскошенъ и развратенъ фанариотинъ, който е станѣлъ владыка надъ простодушны българи не за друго само и само да нѣмъ пѣе неповинѣтъ кръвъ, и да ся прави явно плотскиты щенїа. Не е ли тоя владыка, който на Прѣславъ и на Вербница извърши толкови беззаконїа, маскарѣжцы и др. и др.? Не е ли тоя който вѣчера тупкаше безчестны циганки, а днесъ троясва църкѣ? Не е ли тоя, който ся ругае съ българиты, съ языка нѣмъ и съ народностѣтъ нѣмъ, като нѣмъ рѣкополага за тѣхенъ князь пїяныя си магероисалтисъ? Не е ли тоя, който нѣмъ днесъ толкови любовницы и прїятелѣ?

Горкити стари граждане Шумленци, заблуждени отъ притвореното му антихристско лице, пакъ му ся кланятъ, цѣлуватъ му ускуверненѣтъ ракъ, и искатъ да гонятъ оныя българи, които му изваждатъ маскарѣжцы на яве и искатъ да го Докога, боже не ся водятъ за носанискити тѣйзи българи отъ безбожны фанариоты, които толкови тѣпчатъ народа ни!!!

Достоинъ за забѣлжаніе е при това случката що ся случила между осявяваніето на рѣченѣтъ църкѣ. Тѣ е, че владыковѣтъ книга (грцка), съ коїто тоя троясвалъ, до дѣто ся скиталъ изъ олгара, загубила ся, и не ся намѣрила веке никакъ, казватъ, че ся ѣмъ открадѣли, нѣ не ся знае кой, може неговити дяволи, които го владычатъ. Какъ да е за малко църкѣтъ щѣла да остане половина троясана, ако Котленскїи бикъ, гркъ джовинѣтъ, не билъ доносѣтъ своѣтъ грцкѣтъ книгѣ, съ коїто ся довоши троясаніето.

Причина за сѣзиданіе на новѣтъ църкѣ е, както ся говори изъ града, истый фанариотинъ, тоя сж билъ обѣщѣтъ да даде помощь 5,000 гр. нѣмъ като неможилъ да икономиса тѣмъ сумѣтъ отъ редовни и повече отъ извѣриваниты си разносѣкъ, не можилъ да ѣмъ плати, за то, казватъ, направилъ осявяваніето безъ заплатѣ. И сега не щѣлъ друго нищо отъ гражданы само да намѣрятъ книгѣтъ му, и да му ѣмъ дадатъ; Защото щѣла да му трѣба да троясва и други българскы църкѣ, и да ги каса както ще. За това по тѣзи дни тука старити ся собирать, и правятъ голѣми пѣснѣкванїа врѣхъ загубенѣтъ грцкѣтъ книгѣ (?)

Още по любопитно е, че колкото грцкѣтъ книги имало въ ветхѣтъ църкѣ до една изчезнѣли, нѣмъко си казватъ, че пострадали сжще както и изгорѣниты българскиты ръкописи въ старо врѣмя. Дано сѣмъ и грцкиты владыци изчезнѣтъ изъ българско, и пострадайтъ сжщото както и българскиты владыци!!!

Грцкїи учитель, що бѣше хванѣтъ отъ нѣколко лица за да нѣмъ учи дѣцата на

особно Грцкы, остави безъ ученицы, осявилъ това тоя е станѣлъ обща играчка на малкиты момчѣта што горкѣ не сѣмъ да ся покаже на пѣтъ, защото го зематъ на джорджикѣ. Думатъ, че щѣлъ да ся огива, нѣ нѣмъ съскъ що. Нека знайтъ другити грцкы или погрчѣни учители на какво състояніе можѣтъ да достигнѣтъ въ единъ българскїи градъ.

Шуменъ. 7 Ноемрїа 1859.

Спорядъ обыча на почтенното Грцко духовенство да събѣлжѣ безправедно бѣдниты българи, Грцкїи тука владыка Венеминїа тѣмъ недѣлѣкъ проводи зѣтя си челеби нѣмъкоже по околиты села за да събире отъ селениты жито и вино за тѣмъ години зашто, тоя владыка, както казватъ, докѣ салъ с, и нѣмъ тѣй да разнася боѣтъ боѣтъ за да ся прави отъ денъ на день нови прїятелѣ, които тоя прѣвлѣчѣ чрѣзъ разносѣкъ. Нѣ по злополучіе работѣта му не ся сѣрѣчна както тоя мисляше, защото селенити му отъказали даваніето жито и вино, като си наумили неговиты беззаконїа и маскарѣжцы, които това дѣло извърши явно прѣдъ очита нѣмъ по селата и по камѣитѣ, за то тѣй казали на зѣтя му, какъ нѣмъ да му дадатъ нищо, като виждатъ владыкѣтъ да върши толкови безпѣтъны работы и да потѣмѣва толкови българскѣтъ христїанскѣтъ вѣра. Челеби Николѣки ако и да глѣдѣтъ да ги прѣдѣдѣ, като ги устрѣшавѣтъ съ владыковото страшно афорезмо, неможилъ пакъ да ги склонѣ. Тогава става и ся дохожда празентъ. Венеминїа като ся научилъ това, зема си фермана и отива на мѣстныя мезлишъ съ намѣреніе като му го прочите да иска, както ся вижда, чрезъ сыжѣтъ на запѣтіето да ся събире жито и вино. Какво му ся отговори тамъ не ся знае.

Прѣдѣ да отиди на мезлиша, тоя призовавъ нѣколко мѣна отъ стариты и като нѣмъ ся оплаква казѣтъ нѣмъ да събиратъ епископѣтъ за да ги пита щѣтъ ли го да нѣмъ бѣди духовенъ пастырь или не. Тѣмъ му отговорили: тѣмъ дѣтъ добръ, да ся събиремъ и да ся съвѣтуваме. Такъвъ единъ свѣтъ е много любопитенъ за Шумленцы. —

КАЗАНЛѢКЪ 24 Окт. 1859.

Г-не Редакторе на В. БЪЛГАРИЯ

Благоизволете да вѣдѣстѣтъ въ стѣлповети на почтенный отъ насъ В. България слѣдующето:

Нѣмъкоже да замѣлимъ ревностѣтъ кѣмъ ученіето на нашити събратїа Българѣ зашто хвърлихъ вече булото съ коесто бѣхъ покрити въ мрака на невѣжеството почти отъ 4-столѣтіа насамъ и трѣгнѣхъ въ нѣтъ на просвѣщеніето.

Петрѣбѣ да замѣлимъ родолюбіето на Г-на х. Захарїа П. Килжескїи. Тоя сѣрдечный желателъ на образованіето подари щедро нашѣтъ Куляскѣтъ общинѣ съ едно тѣло взаимноучителни таблици, карти на пѣтъ-тѣхъ части свѣта, атласъ, двѣ позушїї, и съ много други учебни книги, които съставляватъ нашѣтъ библіотекѣ въ ползъ на нашето училище.

Г-нъ Иванчо П. Алексїевъ нашъ съотечественикъ въ Букурѣшъ отъ горяща любовъ и родолюбіе кѣмъ отечеството си подари ни училището съ единъ В. България, и съ други полезни книжки, въ които остави пѣто си за пѣмѣтъ.

Негова милость Г-нъ Иванчо Н. Халѣп Епископъ въ Букурѣшъ, като добродѣтелъ на многото си отечество за да ся остави нѣмъто безсмертно подари ни и тоя съ нѣколко учебни книжки.

Нѣмъкоже чувствителни и благодарни оставаме вѣчно признателни на техногю родолюбіе.

Надѣваме ся чи, щѣтъ подражатъ на това богоугодно дѣло и други нѣмъ съотечественици.

Община Куляскѣтъ.

Калагаре, 26 Октомв. 1859.

Господине Вѣстникъ!

Нашата черква ся освѣти вчера въ педѣлн отъ крѣ Епиротъ владыка-та. Илия оня денъ въ сѣбота посрѣщнахъ си го доста добръ. Той на думата си (на пазар-лъжа) не стоя. Азъ немамъ време сега на-зарлжкати му да описвамъ само ще ти ка-жамъ, че много беше ми смѣшно, като сти-гна той вечеръ-та тука, нѣ козкото можа-хмѣ направихмѣ му приличната честь за ве-черъ-та, по той като видѣхъ че нѣма пра-се печено и мисирки прѣжени, на другий денъ щомъ ся съгна вѣжа селянствъ и ги запляши съ едно афоризмо, че ще имъ че-те, ако добръ не му сготвятъ отъ прасета и мисирки прѣжени. Сиромаси и неучени селяне уплашихася отъ владышкото афори-змо, да виднѣ напаконѣ, прасета, мисирки, пилета и сутляшѣ. Охо хох! още ся обли-завамъ! ареса ми сѣ владышкото афоризмо, защото сичките ястиѣ бѣха добръ сготвени и язики, и до сега влага ми дръжи. Охо хох! нашадла! да те живѣ свети Епиротъ и неговото фенерство! пооблизавамъ още-чко!

(ще слѣдува).

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ.

Марокскіятъ въпросъ отъ стра-на на Франция е свършенъ. Англия склонява да участвува въ конгресъ-тъ съ условія които цяло съобразни съ политиката ѝ удовлетворяватъ. о-баче интересити които другити сили защищаватъ. Сичкити въпроси остава-тъ да ся разгледватъ въ конгресътъ.

Вижданіето на двамата самодер-жци въ Бресло още занимава обще-народното внимание. Относно за това виждане, министрътъ на инос-транити дѣла на Прусія, Г. Шлай-начъ, отпратилъ едно окръжно писмо до представниците на Прусія въ разниъ столицы.

Министрътъ имъ излага че импе-раторъ Александъръ и Прускіятъ царъ като не ся видѣли отъ много врѣмя, желали да ся срѣцнатъ за да ся раз-говорятъ лично врѣхъ безбройнити политически подлози относително за двата кабинети. Това желание было взаимно: То ся изяснява лесно и у двамата самодержци отъ тиеностъта на домашнитѣ свѣрски които ги съе-диняватъ отъ старовѣрменнити сно-шенія които отъ педесетъ години непрестанно съществуватъ между двѣи царства и отъ общността на интересити нѣхъ, които можяха да ся поврелятъ единъ денъ отъ тежкото положение на европейскити работи. Прочее императоръ Александъръ и Прускіятъ царъ рѣшили да ся срѣ-цнатъ въ Прускіятъ градъ Бресло, доста ближенъ до границити на По-лаша и малко далечъ отъ Варшава.

Тѣ преминали два дни наедно: често ся разговаряли и скорослуж-били за сѣщността на погледити си относително за политическото Евро-пейско състояние. Министрътъ излага още надежда че, чрезъ пълното и сърдечното споразумѣніе на двамата самодержци, неправилното и жалост-

ното днешно положеніе на Европа ще земе край, че причинити кои смуца-ватъ довѣреностъта на народити ще ся довършатъ и най послѣ нови важ-ни приключенія не ще ся появятъ.

Дума ся че освѣтъ Англия и Франция и другити сили: Австрія, Швеція, Данимаркія, Португалия, Ис-панія, Неаполъ и Турція, ще пратятъ флоти въ Кинезкото море, запри-ключеніята кенто ся готвятъ. Знаятъ че Франция, Англия, Руссія и съеди-ненити Шати иматъ ескадри въ тѣя мѣста. Това распространіе на Граз-нити Европейски народи въ крайщата на въстокъ е значително и доказва дѣ-ятелно днешнитѣ склонности и идеи. То показва още че сичкити народи ра-зумяватъ славната роль на Франция, която не отива въ Кина за лична цѣль, нѣ за интересъ на успѣхътъ и на о-бразованіето

Генералъ Гарибалди стигналъ въ Туринъ по слѣдствіе на поканваніето на царьтъ, и изведнаждъ Н. В. Викторъ Еммануилъ му далъ да ра-зумѣе че присѣжствіето му въ сред-ния Италия ще може да служи за причи-на на непріятелити на Италийскіятъ въпросъ. Врѣхъ това забѣлежаваніе генералътъ си далъ оставката съ о-бѣщаніе да земе пакъ оржіята ако распрята начини изпово.

Колкото за тръгуваніето на Г. Бонкомпани, за да земе правленіето на средня Италия което князь де Ка-риниятъ му оставилъ, никаква офици-ална повинна не извѣсти дали Сар-динското правителство е зело едно-крайно рѣшеніе врѣхъ това отгортъ.

«Туринскіятъ кабинетъ, дума е-дна кореспонденція отъ Парижъ, ся занимава да даде на поставяніето на правленіето една обширность и едно изясненіе твърдѣ различни отъ оныя които ся тука познаха отъ това не-посредственно смѣсаніе на Сардин-ния държавити на средня Италия. Отъ тѣя изясненія произлиза че, въ мыс-лѣта ѝ, тя не бы никакъ пріела пра-вленіето дадено или на Г. Бонкомпани или на Князь де Кариниятъ. Споредъ него си, Сардинското правителство не намраше друго въ отреченіето на тая власть силно поставена, освѣтъ одно средство за да задържи и у-твърди благочиніето, да възбрани сму-тити, да предвари анархическити дви-женія. Нѣ неможимъ ли да мыслимъ че въ това можеше да има едно средство за да пази, распространява, да под-бужда съединителното движение и кой по-вече да възбрани явиваніята и движеніето на мѣнѣиъта за полза на Виллафранкити и Цуринскити завѣщанія.

«Нѣ, въ сегашното състояніе на ра-ботити, като разгледамъ говорѣтъ и сегаш-ното положеніе на Сардинското правител-ство, ся явяване въ състояніе да мыслимъ че правителството ще потвърди службата която Князь де Кариниятъ остави на г. Бонкомпани.

Воспани дѣламі на Испанія противъ Марокъ не върватъ ползка. Конгъ де Лусена тръгнахъ на 14 отъ Кадисъ за Заресъ и требвало да иди на Ал-гебиресъ и на Малага. Кабинетската колница была на границити на Малага подъ заповѣдта на маркизъ Сади Аббадъ. Въ Тангерското пристанище

сѣ правали сикой денъ нови укрѣпенія. Многочислені отдѣленія отишли въ Гаризонъ. Любовьта къмъ отечеството и къмъ вирата възбуждали сичкити раѣѣ. Братѣтъ на Ма-рокскіятъ императоръ ся намрала между Тангеръ и съота съ едно отдѣленіе войска доста важна.

Както го извѣстихмѣ, Францускіятъ походъ противъ Марокъ ся свърши. Поко-реніето на граничити племена го потвър-дила. цѣльта на тоя походъ е съвсѣмъ ис-пълнителенъ.

Новинити чрезъ Триестъ извѣстятъ че на 10-22 ноеврія Француското правителство поканило си-лнити да участвуватъ въ конгресътъ.

Една денеша отъ Берлинъ извѣстява че конфе-ренція отъ министрити на много държави на конфе-денціята ще ся отворятъ на 10-22 въ Вирбургъ за да рѣшатъ много федерални въпроси. Австрія и Пру-ссія ся официално извѣстили.

СВѢДѢНІЯ И НОВИНИ.

— Въ четвъртъкъ, 19 Ноеврія, Г. Василь Чола-ковъ, пристигна въ Цариградъ отъ патованіето си изъ България. Както нашити дописки ни го извѣ-стяваха Г. В. Чолаковъ си пріе на склада съ въхнше-ніе и отлична честь отъ пашити съотчественици и слѣдствіята на десетъмѣсечното му патуваніе бѣха за тяхъ отъ най ползователнити и отъ най блистате-лити.

— Въ часътъ когато туряне подъ печатъ, пѣо пріеихмѣ новини отъ Кукушъ които сѣ потвърдени-то на сичко косто рѣкохмѣ отпоентелно за тая ена-рхія. Постоливството на нашити съотчественици е чудесно. Н. П. Нартепій стигналъ тамо, чѣ е ималъ сѣщото щастіе както Н. П. Макариополски и сѣщилъ отговоръ. Тѣя новини, какъто и една песень, нѣе ще ги обнародваме въ понедѣлникъ. Какво ли ще проповѣдува сега Фанаріа?

— Слухътъ за нови министърски промѣненія си раздаде между народътъ. Нѣе зпанимъ, дѣйствително, че Н. Прев. Фуадъ паша, министръ на иностранити дѣла, почтено помоли Н. В. Султанъ да му доз-воли да остави службата си Н. Н. В. като извѣсти на Н. Прев. че искалихъ му не ся пріема и че тре-баше да слѣдва службата си, Фуадъ паша отиде въ срда на В. Порта за да управлява — обикновенни-ти си работи.

Отъ тогава сичкити слухове за министърското промѣненіе треба да паднатъ отъ самосебъ си.

— По царска заповѣдъ, Хуссанъ Шюкри ефе-нди ся наженова мюфтия въ воспаниѣтъ сѣвѣтъ на то-пханата.

— Въ сѣбота, читателити на Фанарія ще прочи-татъ статія противъ насъ отъ страна на Казанлъж-скіятъ тартарскіи князь, Х. попъ Андена — едно врѣмя Дочо. Споредъ пашити дописки, тая статія ся чепа предъ Груйоглу и ся одобрила отъ него.

Подъ истата статія читателити Фанаріини ще съзрѣтъ между други името попъ Калиникъ, игуменъ на Магличкиятъ манастиръ при Казанлъкъ.

Относително за това имя, нашити дописки ни думатъ: «снощи (дописката е отъ 11) снощи до-хажда въ градътъ ни попъ Калиникъ. Фанаріотскіятъ генералъ (се Х. попъ Дочо) го гетирдиса наро-чно отъ манастирътъ му за да подниши една статія противъ България. Попъ Калиникъ не рачи да ся под-ниши; нѣ Везевуль, бащата на лѣжити го накара съ сила.»

Сичко това изяснява че и въ Казанлъкъ ся на-миратъ чисти фанаріоти които послѣдватъ Фотіевъ-тъ прихѣръ. Предъ нашити очи попъ Калиникъ не е никакъ участвува въ лукавщинити и интригити на Везевула, и нѣе имае сикакво право да увѣривъ нашити Българи за левинността му и да го оправ-дасъ предъ очити нѣхъ. Сякой може да сѣди лошо-тіята на Везевула. Въ първото си изложение, той тури имената на пѣтъ свѣщенни лица безъ тѣхно п-звѣстіе; днесъ той употребява насиліето за да въ-си една невинна душа въ адскіятъ си пазанъ.

Днесъ, кой може, съ вѣста съвѣсть да изрѣче Х. попъ Дочо свѣщенникъ, служителъ Божій? Въ послѣдніятъ листъ на И. Вѣстникъ, сикой видя ка-кво бѣла противъ насъ: Повержили, хули, зрении и именованія съ които Г. Екзархосъ си прави честь да шеря стѣпновети си и при това той ся нарича благороденъ, Екзархосъ. Ако свѣщенникскіятъ чинъ състои въ това, ох! тогава, тоя чинъ е твърдѣ ни-зкъ, твърдѣ безчестенъ.

Колкото за попъ Калиникъ, нѣе явяване и ще явяване сикако че той е далечъ отъ гнуснити дѣла на попъ Дочо, е отстраненъ отъ безчестіето му, и подписката му е за нищо въ изложението посто въ сѣбота ще четѣтъ.

— Казанлъчени, лане по това врѣмя бяхте писа-ли въ И. В. ни сте продали училищната къща на покойникъ Янка; кажете молимъ пакъ чрезъ вѣстни-ка за полко и продадохте, и попъ сирогъ ли сѣ на-

рѣти на лихва, за да зпанимъ что да правимъ. Букорешъ 28

Единъ читателъ на Бѣ

— Интригити които няколко вѣлканани ДОХ за да извадитъ нашити българтета отъ бебѣтъ, рѣха «каменрѣтловеніе» и ся спускаха. Въ двѣте дѣца за които имаха надежда, писана е че Хаджи Търновецъ, войводата, нито другъ не може да ся сина въ работити нѣхъ. И еоми новѣдаха дѣцата имъ въ бебѣтъ да стоатъ. И то-только истинно, що едногто българче косто тар-тъ Хаджия бѣше довелъ при него за да го прѣ-за въ халки, ся заведе въ вторникъ въ бебѣтъ, слѣдва уроциити си. Отъ сега ся надяваме че ще пачнатъ изпово.

Слѣдъ това несполучваніе на няколко бѣл-панци и особито на търновецъ Хаджия, нѣе ще правимъ няколко разсѣженія. Ане тѣ нѣе бѣл-гартетата да сѣ въ бебѣтъ, защо не нѣе сѣнѣе едно Българско училище, да ги введатъ и да го-рѣнтъ за образованіето нѣхъ? Като тѣ невярватъ въ това, нека оставятъ хората мирни, и да не ра-тватъ тѣхъ безсѣмѣстно духолети само и само не-удовлетворятъ нѣатѣтъ си.

И защо още Г. Екзархосъ да влиза въ аз-та нѣхъ, той който мысли да е проповѣдникъ рас-бразуваніето. Нѣе ще ся отсесемъ още по до-ше препорѣчане на Г. Екзархоса българчетѣтъ, то сѣ въ бебѣтъ. Нека ли да ся избере едно то-хъ за да урѣжда листѣтъ му който только за-денъ.

— Тѣя дни имахмѣ честъта да виднѣмъ новѣе проповѣдникъ. Сучо грѣцкіятъ стихотворецъ ре-ска стихотворството и ся улави у риторе-те за полза на палеоленизъмъ. Той ли проповѣ-ка да ся съединимъ съ грѣцити. даги обичане н-читаме патріархътъ, защото другогаче французѣ-ни излѣжатъ, че тѣя несѣднити бѣли интри-Българити и туркѣшити грѣци бѣли простодушѣи. Тоя опасенъ палеоленизъмъ трѣгва за Казанлъжъ-колистити му. (Нювдинъ).

Сичкото добро. Нѣ Сучо пачнува творѣ-но зпнтіето си. Да ся съединимъ съ грѣцити! обичане! да почитаме Грѣцкіятъ патріархъ! нѣе е възможно. Е! отъ кога тѣя нравствен-Суча. Българити бѣли простод. нѣе ся склон-го е неволно признаието отъ страна на грѣ-непріятелъ. Нѣ грѣцити простодушѣи! нѣкога.

— Пинатъ ни отъ Исманлъ че и тамо грѣц-катъ да владѣтъ. Тѣ сполучили да турятъ нѣе отъ родѣтъ си, единъ челоуѣкъ отъ когото на-вѣнѣалъ аманъ. Единъ денъ, като пинатъ Куза-отъ тамо народътъ му искалъ да му даде за нѣ-въ Г. Ипатія Копчева, България.

Г. Н. Кончевъ ся намра сега въ нѣе-Неговити заслуги въ Исманлъ, въ разстояние н-исатъ години сѣ привлекли голѣми благодарств-скренна обѣщъ отъ страна на Исманли.

— Завчера, въ срда вѣлгари и грѣци сѣ бѣ-Яйдан ханъ. Въ една одая ся намрало вѣлго-грѣци кои сѣли наедно. И зашото вѣлгарти во-на здравито на вѣлгартити и зашото говорива-родитѣ ся язики, грѣцити ги дождадо и по-распратъ и нѣй послѣ бойтъ. Ползата бѣла отъ-българити.

— Груйоглу прави воденица на бѣвѣлата-краде на Маногу водата. Тоя послѣдѣнѣтъ н-дна нива за 1,300 гр. за да ся запни отъ сѣ-посвойтезъ. Груйоглу вѣка продаватѣтъ, зпн-и се пивата за 1,200 гроша. (Казанлъкъ).

До кога Груйоглу ще върши злоупотрѣ-въ Казанлъкъ! До кога тоя смутителъ ще нѣе-общенародната тишина. Той е чистъ Фанаріотъ-Казанлъчани нѣе ся ползуватъ ано го отстран-тъ народнитѣ си работи.

Монети въ Цариградъ 1859 Ноев.

лир. Тур.	...	...	...	Гр.	15
лпр. Анг.	...	...	...	...	76
Минцъ	...	...	...	...	120
20-франгъ	...	...	...	...	120
Полъ	...	...	...	...	26
Медж. бѣло	...	...	...	...	29
5-фран.	...	...	...	...	91
Хазне тахвилъ	...	...	...	...	200
Банъ на петацитъ	...	...	...	...	200

ВЕЛЕСЪ 28 Окт. 1859.

Господине Драгане Цанковъ

Вѣстете молимъ во почтенъмъ вашъ
листъ България, слѣдующето ни изложение:

Путешествуя отъ градъ на градъ,
дохождамъ въ Македонія въ градъ нарица-
емый Велесъ гдѣто ако и не чухъ да се о-
плакватъ отъ владыката си, но не чухъ ни-
тъ да се похваляватъ; само що чухъ, е бра-
те! Овой владыка отъ како е дошелъ не
сме му видели ни доброто, ни злото; а онай
що беше Българино владыка Анкентіа? Е!
брате! що да ви кажемъ: блазе на тая май-
ка що го е родила, той беше таковъ па-
стиръ, що душата си позлагаше за овцѣтъ,
и оти и пары зимаше, зимаше; но нека му
та халазъ, защо пакъ за насъ ги харчеше,
владыката ги пославаше често и ги на-
редваше, Е! братенце! ми рекоха: да бѣше
не довелъ гонодогъ кога беше тоя Бугари-
нотъ Анкентіа, па да видеме нашите учи-
ница и сиротыгѣто колко помощъ паше,
а владыка мошне добръ аи бѣше но нез-
наеме ошчо го крепнахъ отъ овдѣ. Сегаш-
нотъ имъ владыка с мошне смиренъ човекъ
азуваха, и слабо се мешахъ во народнытъ
расправы, ако и да шпелъ нѣкой при него
и да ги погожда каквото и прилича, а ка-
вото е правилъ първынотъ имъ Бол-
вой се борилъ до душа за стадото си; но
овой имъ казувалъ: « Непожемъ сылко тая
работа да ви я видамъ, а и време немамъ,
идете си. — О! Апо! за да ги испита
време нема, а за пары дозволю е благовре-
иенъ; у той градъ се находатъ две църкви,
кон се служи само у празничнытъ дни
ожественна литургія; у едната рекома св.
Антелемонъ, коя е поблизу до митропо-
ліата и гдѣто се пѣе отъ десната страна
ръцки, ходи Негово Пр- секи празникъ; а
ругата рекома св. Спасъ, и коя е малку
по скрая отъ другата пр- и гдѣто се не
уло ни господи помилуй грѣшны, све
твасетъ години тамо никогашъ не доходи
П. само кога го поканатъ съ съ дары.
ни томъ преминувайки бѣше онде слушамъ
една пѣснь каже дѣла, кон бы и пре-
исувамъ и молимъ да я сообщитъ докъ:

Единъ Македонецъ путеходецъ: —

ОРЪХОВО 8 Ноемврия 1859. Гне. Д. Цанковъ.

Вопръки важнытъ и прѣважнытъ извѣстія вър-
ху васъ и Вѣстникъо вашъ, иде слова Богу чю-
туваны вашето искрено родолюбие и видимъ ва-
шето постоянство за правото дѣло и за истинныте
интересы на нашъ народъ и за да покажемъ свое-
то кѣмъ васъ сочувствие пишемъ ви да исприцате
въ нашю градъ отъ сего 5 Вѣстника отъ България
по назначенныте ви имена. Нека ни е дозволено въ
този случай да кажемъ и туй: втрѣсна ни се вече
Цариградскій Вѣстникъ съ извѣстія, и пакъ извѣстія
и все извѣстія. Вжикъ вече отъ извѣстія. Хеле
ма Балканското въ Книжницѣ до сущъ ви вече
журти. Па таково живѣе небѣхмы ние за Балкан-
ските Българи, но що да чинимъ сичкото улго го
прави. Той ги прати за зеленъ хайваръ и гл типъ-
тъ, она имъ покаже заекъ съ патрахилъ и они се
пускатъ кой на кождъ сака ги води и они сж гото-
вы орудія да бѣдѣтъ в с т р е ч и о у и п о -
н е р е ч и о у. Ханиденъ все отяхнахъ они
отъ Българщината и станахъ фенерска машина а че
та господиновцы почнахъ и вѣстница да критику-
ватъ а да ги не харесоватъ, санатъ да имъ изѣмъ
другъ нѣкой богъ знаи ни що да дрилича. Но ние
сѣбемъ ли да попитамо тые господаре: Антераторы
ли сж тии, богословцы ли сж, философы ли сж що
сж? Вѣстниците была България, былъ Цариградскій
или были Книжниците дали сж поэмы, дали сж кони-
или книга или друга нѣкая спекуляція търговска? Не
стига ли на горката българска книжина що бѣулиха
съ нея други кон по нѣкой си минимъ прѣимуществоа
са мислятъ да иматъ нѣкакво притязаніе на нея, а
че зехъ да блудствуваатъ съ бѣдната книжина и тѣ
па които и зинитіята не сж чикъкъ литературни. Или
искамъ да оправимъ окаяннѣтъ българскъ кни-
жничъ захавдѣйска литература. Или религіозните
убѣждения на балканцы сж м. сло или червенишъ че
ги продаватъ съ съ извѣстія по вѣстнициты?!

Подписанито балканцы да не бѣдѣтъ членово
отъ осымо соборъ събранъ въ валь-капалъ да дава
правила за благочестіето? Тии ли ще хафурсуватъ
вѣстнициты? Де сж светите отцы фенерскы? Какво
знаютъ они, въ коя только важна работа сж се за-
появили а че оставили и прѣдали на валь-капалцы и
други нѣкой шарлатаны да защищаватъ право-

славіето. Дѣ сж Халкалѣнте богословы защо мѣля-
тъ? Защо не излѣзатъ да оборятъ к ѣмъте доводи
на противнициты? Защо не избобчатъ тѣхното за-
блужденіе? Ако немогутъ що се домогватъ на тое
владычко достоинство? Ако незнаютъ языкъ-о ни що
сж се натрапили на главѣте нѣ? Хесе Българи! Бъл-
гари! Нема спасеніе браткозаръ ни у фенеръ ни
у Балканцы учете се само учете се па ще све до-
бро бити. Богъ да поживи нашего Цара Султана па
ще све добро бити и гърци фенерліе и све хагаріе
прѣвъ прѣсте ко ви гледатъ. + + +

ИЗЪВѢСТІЯ, 27 Октов. 1859.

Г-не Управителю на В. България!

Молимъ ви вѣстете слѣдующите ре-
довны въ вашій-тъ почтенъ Листъ:

Негово священство попъ Георги Сем-
чиновеца, епитропъ-тъ на Пловдивскійтъ вя-
дыка Г-на Пандія-е челевѣкъ отъ 50-55
год., животъ-тъ му е дѣлъ, поведеніе му
арсно.

Неговото епитропство отъ времето на
Хризанта владыката, до днесъ не ся про-
мѣни; не ся е промѣнило казвамъ, защото
знае способите на грабительствата, злоупотре-
бленія-та, интригите и още умѣялъ подъ
какъвъ видъ да живѣе. Сичките му тѣя за
да ся опишѣтъ трѣвало доста трузъ и
време. Азъ ще ся огранича само на онова,
кое-то общо сѣмъ научилъа кое-то не е за
трѣненіе.

Тая година предъ да пачне да събира,
пратилъ единъ челякъ до игуменътъ Г-на
Герасима на Св. Петръ и Павелъ да иска
нѣкой конъ да му даде, че щель владычин-
на-та да събира; игуменъ-тъ отъ страхъ
свромахътъ испратилъ му. (Кетий-тъ вла-
дыка 18-20 конѣе съкога има въ тавла-
та си).

Опретна ся и излѣзе по села-та съ
заптіе. — Огнь и прахъ поиде!

Дѣто имали жито и не му давали коя-
ко-то си щель, бѣялъ, затварялъ челяцнѣтъ
и съ сила си нагрѣбвалъ, козко-то си шѣ-
лъ; дѣто имали колкото за нѣхъ си едвалъ,
и тамъ съ сила пзипталъ хамбарнѣтъ и взе-
валъ, дѣто нѣяли хичъ, той съ страхъ на-
пизивалъ хора-та да си пробаватъ котилъ
и воловетъ, да кунуватъ жито да му дава-
тъ, а пакъ на мѣста дѣто нѣмали ни волове
ни котли, а си зели жито съ назасемъ пары
и ходили на воденица да си го смѣлятъ,
той понѣтъ ако ги срѣщалъ на пѣтътъ си-
ломъ имъ вземалъ и нѣмъ както направилъ
на една сирота вдовица съ 4-5 дѣтца.

Той съ пары още разврѣзвалъ законъ-
тъ за вѣнчила. Охъ законъ! охъ правосла-
віе грѣско!

Негови-те тѣя насилственны грабежи и
злоупотребленія привелъ окружността въ
жалостно състояніе до толкова щото хва-
нали да ся окаяватъ за животъ-тъ си и да
ся отричатъ отъ вѣра-та си.

Хамбари-тъ му сж были съкога пълны
съ сѣкаквы жита, а и още съ фасуль, бобъ,
леща и дору съ вѣлна овца. Той си тѣ-
ргувалъ съ нѣхъ, хранилъ, облачалъ родни-
нытъ си, които нѣматъ никакво заниманіе.
А сиромаси-те селяне нека гладуватъ, нека
ходатъ боси и необлечени и ако платъ не-
ка си плащатъ царскіятъ данокъ!!! Тежко
и горко на нашійтъ обиченъ Господаръ Су-
лтанъ Абдулъ Меджидъ и на неговата рай!!!

Голѣмо прѣимущество ималъ да ходи
между тамошныти граждане католициста и да
ги привождатъ въ раздоръ и несъгласія и вся-
ко добро което можало да ся турк на ре-
лъ, той ся мѣчилъ съ сякакви средства и
способы да го разваля. Интригантинъ го-
лѣвъ, искусенъ ласкатель (подлизува) и
страшенъ мюзевирия!

Той былъ я много гордѣливъ, кога хо-
дилъ въ църква выкалъ като говедаръ на
хора-та да му правятъ мѣсто да заминеа
знаеаъ едвалъ да прочитатъ, и което прочи-
талъ незнаеаъ какво ще каже. Ама епитро-
пъ! а! приличалъ на говедаръ!!!

За да опише нѣкой подробно тѣя не-

говы качества тамъ отъ мѣсто-то му, мно-
го ще олъжи общество-то.

Единъ отъ тамошны-та учители на име
Кесарин продавалъ Български-тъ книги съ
тежка цѣна; който отъ книгопродавците о-
быча много кяръ нека ся отнесе до негова
милость (едно тѣло) табличы дѣто ся про-
давалъ въ Габрово за 2 1/2 карбованы, той
ги продава за 195 гр. белѣмъ и за 200
гр. юбръ кяръ! Ако знае да псалтува, не е
да ласкадува, защото дѣто е отишълъ трѣ-
нѣе е посѣивалъ.

[Ще слѣдвамъ като намѣря време.]

Единъ пѣтникъ.

ПЛЕВЕНЪ 9-того Ноемврия 1859.

Господене Редакторе на « България »

Въ 32-ый брой достопочитаемого ва-
шего Вѣстника чегсхмы едно сообщеніе на
връхъ Епископа нашъ Дородея. Това сооб-
щеніе са види да е направено до васъ отъ
окаянны нѣкои клеветники и дерзости на
истиннѣтъ и на работыти прѣсториппы. Ни
като Плевнене и челоуѣцы по близки до
дѣлата, както че смя по добръ извѣстны
за всичко що е было и старѣло, сѣшныма
да ви изложимъ софътно същѣтъ истиннѣ
и теченіето на работыты, и надежны смя на
вашето безпристрастие какъ ще помѣстите
нашето изложение въ стѣлповеги на Жур-
нала вашъ за изобиченіе на сѣбѣты и бе-
зобразныты клеветники, които за страсти-
ты си и за адекажъ си зависѣтъ, съ сѣта-
шныма за бж державува да въскрѣмству-
ватъ истиннѣ-тъ. И така нека започнемъ
отъ края на сообщеніето.

Сообщеніето говори че нашій Епископъ
Г. Дородей « ся былъ обѣщавъ яко го въ-
здигнемъ на Врачанското сѣдалище ще пла-
ща на училищното общество опрѣдѣленно
количество, но ведѣжъ като ся въздигна
неплаща. »

Това че не е така и че неможе да бѣ-
де така показва ся отъ естественный ходъ
на работыты и койте соображи трудности-
ты съ които може да ся добѣе единъ Бъл-
гаринъ владыка той бы самъ разбразъ какъ
таквози условіе бы еще повече затруднило
работытъ и е едсовѣтство съ теченіето на
работыти особенно прѣди шестъ години.
Сичкыты условія что можяхъ да ставатъ и
что станяхъ тогава бѣхъ въ подѣжъ на тѣя
които пѣхъ испѣлнителижъ черковнѣ вла-
сть, а они ги было тѣрѣтъ малко грижѣ за
нашигы училища. И пакъ не бѣ само Плев-
нѣ що пожела Г. Дородея за епископъ; и
само Плевнене не го въздигнахъ на Врач-
анското сѣдалище че да прагѣтъ условія за
себе си, но и врачане и орѣховчане, което
доказва че прѣдварителни условія само за
плевенъ неможяхъ да бѣдѣтъ, като неманіе
и за Враца и за Орѣхово по можатъ аи до-
каза клеветнициты че г. Дородей има та-
квози обязательство и съ врачане и съ орѣ-
ховчане? — Вѣроятно че не. Обязательство-
то което г. Дородей даде на плевненцы да
плаща сѣка година по 6,000 гроша на у-
чилището имъ стаяа послѣ една година отъ
провозведеніето му на врачанското сѣ-
далище и то ето какъ: Понеже мы плевнене
като ся сдобыхме съ Българинъ владыка о-
тбыхме си вече гайдего и не ни ся давахъ
ни обикновенныты даждія що давахмы на
другыты гърцы владыка и които сж първа-
та година по 9 гроша вонтія и грошъ ви-
рія за сѣка година. По истеченіето на е-
дна година негово боголюбіе г. Дородей
като видѣ че ны ся шито канѣмъ да му да-
демъ нѣщо свѣка ни и прѣдѣсжи. Понесе
ванъ не ви ся даватъ обикновенныты даждія
едъ мене сторѣте добръ събирайте ги баре-
мъ за училището си. И като станяхъ раз-
сѣждания връхъ това отгорѣ за по благо-
словно ся намѣри. Богол отъ една страна да

си събира обикновенны даждя и отъ дру-
та сякаш годиня да дава на училището по
6 хил. грош. на това отгоръ ны дадохмы
единъ записъ Г. Дороею да му плащамы
исправно сичко и вондѣята и ежегодно:ж
мириѣ, а Н. боголюбѣ даде намъ други по
който ся обзаваше да дава опрѣдѣленото
количество. Ны отъ немареніе испърво, а по-
слѣ отъ между особы градскы раздоры
неиспѣлннхы условіею си и не вондѣятъ
но ни ежегодно мириѣ по грошъ на кашъ
не сми даи до днесъ. Н. боголюбѣ обаче
непогъпка своего обязательство во даде и
надѣде обѣщаннны пары както ше ся ре-
че по долу.

Сообщеніе то казва пакъ че Н. Б. • ни
излъгалъ и посвонѣ едно количество отъ
церковноучилищното общество •

Н. боголюбѣ не ни е лъгалъ че да ни
излъже и не е посвонѣ ни единъ паръ отъ
общитѣ. Работата е така, понеже ны кол-
кото общы пары имамы прѣснѣжы по хо-
рата съ лихвъ, едно небѣше доволна да за-
пѣля учителскы платкы по цѣняваніею имъ
а друго и неса вваснне лихвата исправно
кога за хатѣръ кога отъ немареніе на епи-
тропыты измежду това много и отъ помо-
щюцѣтъ бѣхъ бѣталаси що за издраве-
ніе то имъ бѣхъ отчанинъ. На това ны си-
чки градскы согласо и единодушно рѣши-
хмы да приврѣчимъ издравеніе то на тѣзи
пары г. Дороею, и въ събраніе то което
направихмы за това прѣдложеніе рѣшии и
подтвърди отъ сина ны. Слѣдъ като при-
дадемъ издравеніе то на общитѣ пары г.
Дороею, да възложимъ и сичкы учи-
лищны попеченія, избранието на учителны
цѣненіе то имъ съ една рѣчь содержаніе то
на училищата. Н. боголюбѣ не ся отказа
отъ този товаръ но и не прѣмисла да ни не
заблѣжи че това може до нѣкога да му
приврѣчи главоболія отъ несогласіята поме-
жду ны. И така Негово Б. даде на общес-
твото одѣжители записъ на спроти цѣни-
мосты на общитѣ тѣмъюсцы и пріе на
себе си содержаніе то на училищата. Ны сми
добрѣ извѣстены и увѣрены че негово Б.
нити половината отъ общиты тѣмъюсцы
можи да издрави по той допѣляваше съ
голѣма щедрость недостатѣка за подѣлѣжа-
ніе на училищата като ги снабдяваше съ у-
чителы достойны и способны какъ то ше
цѣняваны, Христо Пуляковъ, Емануилъ Ва-
скидовъ, Стефанъ горскій, Георгій Влади-
кинъ а че и именитый Оджяковъ.

Но когато сичко между насъ ставаше
добрѣ и стиваше на добрѣ, дѣяволъ позави-
дѣ на благосостояніе то на нашия градъ и са-
подмѣси за да развали спокойствіе то ны.
Ны не ше са отстранимъ отъ прѣдмета си
да описваме кореня и зачатото на раздора,
който са появи помежду гражданы въ
Плевенъ ше ся ограничимъ само да кажемъ
че послѣдствіе то едно неспоразумѣіе ме-
жду по първытъ лица на града единъ отъ
тѣхъ по безсовѣстенъ и крайно славолѣб-
въ за да са възвыси възползува въ отъ об-
стоятелствата состави партіи и като ся зи-
дѣ малко могуществель зе да гои по от-
личнѣтъ гражданы. Неговы минутенъ угнѣ-
хъ быде причинъ на раздора който възникъ
толкови гибелны слѣдствія за нашето мѣсто.

Партизаннѣ той за да не изгуби поло-
женіе то си заседно съ своитѣ единомышлен-
ницы употребявахъ сѣкога рода патрѣгы
раздражающе народа и еснафытъ върху пре-
ждебывшны на чело наши согражданы а да-
же и върхъ пастыря който въ това врѣме
небѣше и въ Плевенъ. Борбата между двѣтъ
партіи са осила. Реченныты славолѣбцы за
да иматъ пары подѣ расположеніе то си за
въ сякій случай намѣслихъ да турятъ рака
на еснафскы общины. Училищата въ Пле-
венъ управляемы отъ Г. Горскаго и вла-
дыкина кониъ епископѣтъ плащаше, добрѣ
отивахъ, но злѣбата тука бѣше ослѣпила ре-
ченныты господиновы что тѣи да постигнѣ-
тъ цѣльтъ си, раздражавахъ народа че у-

чителны сѣ недостойны, училищата неса
управлявать добрѣ. Уловихъ намѣстѣхъ свои
привержѣнцы за училищны епитропы, при-
звахъ еснафыты да даждѣ пары да съста-
вить общъ касъ и за училището ушѣ о-
бѣрихъ тѣзи пары като свое имущество да
ги прахосвать по своиты каприци, и не
благодарни на това подѣ име за училището
отворихъ новы доходы за себе си. Проти-
вната партія на това писа отъ една страна
до Видинскія Валия да отнеме отъ рацѣтъ
на тѣя славолѣбцы еснафскыты пары а отъ
друга писахъ до епископа Г. Доротея да
дойде въ Плевенъ да развидѣ състояніе то на
училището което отъ день на день по на-
зѣ отиваше. Негово Превосх. Видинскій па-
ния проводи отъ своя страна комисаръ въ
Плевенъ да потѣжи распрята между граж-
даны за еснафскыты пары, който и ус-
трои така что тѣя пары да немогѣтъ да ся
злоупотѣбываютъ отъ никого.

Сообщеніе то обвинява Г. Доротея ужъ
че той писалъ на Видинскія Валия че нема
довѣренность на тѣхъ, но тѣя клевета ся
опровергава съ туй че Н. Боголюбѣ ниго
бѣше въ града въ по това врѣме, а още по-
вече нишето въ рацѣтъ на мѣстныты вла-
сти доказва неговѣтъ невинность.

Послѣ тѣя собитія на скоро, споредъ
приглашеніе то както рѣкохмы погорѣ, и Н.
боголюбѣ дойде въ Плевенъ. Въ сѣщый
день на възвѣщаніе то му въ града ны пода-
дохъ му ся шѣть шесть жалбы отъ сироти
и вдовицы на който дѣцата ся извадили отъ
училището защото неимали съ какво да у-
довлетворитъ исканіе то на новыты епитропы.
Негово боголюбѣ безъ забавъ свѣка нѣко-
лко отъ гражданыты и като минъ въ учи-
лището прѣдъ сичкы испита и издири са че
новыты епитропы самовластѣи глубявали ко-
го какъ можали. Подѣ тефтеръ са оказа че
башни на 60 дѣца, за да бѣждѣ пріеты
дѣцата имъ въ училището были принуждены,
кой чювалъ брашно, кой бѣчова оцѣтъ, кой
кода каманы, кой що ималъ да дава на епи-
тропыты. Вдовицы който на хурка работятъ
и нематъ хлѣбъ за дѣцата си, принуждены
были да ходятъ да работятъ ангарія по до-
зѣята на епитропыты за да не бѣждѣ ис-
ключены изъ училището дѣцата имъ. Тако-
зи едно ниско поведеніе отъ страна на е-
питропыты и зрѣніе то на оиѣзи спрѣты на-
прави шо Негово прѣосвѣщенство и сичкы
прѣдстоящи да пролѣятъ сѣззы и Н. бого-
любѣ въ порыва на негодовніе то си за зло-
употѣбеніе то шо бѣхъ сторили епитропы-
ты тамо прѣдъ народа еще отзучи ги уст-
менно отъ церквѣ за да дождѣ въ себе си.
И дѣйствително на утрѣта еще единъ отъ
епитропыты, като дойде въ сочюствіе ис-
повѣда грѣха си и получи прощеніе отъ Н.
Б. Другыти обаче ожесточившеся въ злобѣ-
тъ си на едно съ нѣколко единомысленицы
свои спочихъ да имѣтъ въ Търново да из-
гонятъ ужъ епископа; като немахъ

(слѣдва)

СИНИСТРА 15 Октовріа 1859

(продълженіе)

Вѣстниѣхъ за да ся свѣрши това дѣ-
ло покойный х. Коле посрѣщашъ е много
трудоуе и голѣми мѣжнѣсти додѣ надвѣе
Григори, въ най послѣ сполучи да положи
основный каменъ на юношеското образова-
ніе, и направи едно зданіе способно, не ся-
мо за гражданскыты дѣца, но още да може
да вмѣсти и отъ околнѣти Българскы села
много ученицы.

Григори помислихъ ли че училището
ся е съградило съ Българскы потѣ? не. Тѣи
не ся забавихъ да намѣрятъ единъ бѣломо-
рескы просиѣкъ, който незнаеше нито Българ-
скы нѣто турскы, и поставихъ го да учи
дѣцата имъ еленскы, а Петрика учеше
Влашкы. Окаянны българѣ като немахъ что

да правятъ сами, принуждены бѣхъ
чѣжѣ и тѣхнѣти дѣца грѣцки, или
и като папалгчета, безъ да раз-
нѣчто отъ тѣя языцы, останаха и да
да говорятъ само турскы и влашскы,
и майкыты ги учѣтъ у до нѣ си.
ся каже по долу, сега нека си доде
прѣдмета за грѣцкыты учители.

(слѣдва)

Кукушъ 16 Ноем. 1859.

Г. Издателю на Българія.

Кукушкити новини съ твърдѣ харѣ. Рѣ-
ни вървятъ се на добра цѣль, оная която
имъ и искаме. На 14 сего, пристигна Г.
въ градѣтъ ни. Около половинъ часъ отъзвонѣ
да го посрѣтне и го пріе съ честьъ и
въ митрополіата даде си дозволѣніе и
испѣять слѣдующата пѣсня:

- Българи, вие Българи!
- Що мислите вие Славяни?
- Бога молете да на избави
- Отъ върли, клети наши душмани
- Наши душмани, проклети грѣцъ,
- Проклети грѣцъ, зли владыци,
- Доволно, Боже, нѣме сме търпѣли
- Неброени мѣки поносили
- Схъ! Боже, елики си за насъ
- Призри на насъ и избави насъ
- Охъ! Боже, нашъ милій Боже,
- Сие търпѣи, благій Боже!
- Дѣй ни Боже Българи владыци
- Независими отъ Грѣцки патрици.

Като дѣцата пѣяха тѣя пѣсня Г. Парѣ-
прѣ до три пѣти. Но не бѣше възмож-
му каза: Нѣе сѣкаже българинъ владыка, и
българинъ но и оше и да бѣде архіепископъ
зависимъ отъ Грѣцката патриархія. Сѣкаже
нашъ владыка, но ако ся уиѣржишъ съ товъ
Ако сѣложишъ на това харію, ако не, друго

Нѣе ся надаваме че найнѣтъ житѣли ше
листвуватъ до край въ мѣстнѣе то си. Слѣдъ
Г. Парѣний ше ходи за Полѣмисъ.

Колкото за Г. Парѣю, той на втори
слѣдъ пристигна въ Г. Парѣний отидѣ
лунъ. Той три пѣти направи рѣзѣта (записъ
подпишѣхъ и да на излъже. Но никакъ немо-
лучи. Найсѣтъ оскорбѣтъ си отидѣ и му се
да плаче. Освѣтъ това той поиска отъ Г.
20 хиляди гроша, защото му направишъ
стаи Полѣмисъ владыка.

Единъ епископъ, българинъ, бѣше
живѣлъ въ Пловдивъ, рѣкоположилъ предѣ
врѣмя единъ свѣщенникъ въ Панагюрище. И
тоя свѣщенникъ было Цвѣтко. Слѣдъ рѣкопо-
му, Левкиѣ излязѣ предъ олтарнѣти врата
къмъ на народѣтъ че отъ него частъ новитѣ
никъ не ше ся нарича поѣ цвѣтко, изъ полѣ
днесъ, въ Панагюрище, единъ го наричатъ
цвѣтко, други поѣ Стефанъ.

Както сичкити дѣла на Грѣцкити вла-
дѣи и уиѣрзѣи и тол имъ обичай е оше
тителенъ. Нѣе незнаиѣхъ кой чума принужда
кити владыци да ни промѣнятъ имената. Обаче
ни уиѣрзѣи, и това было една отъ догмы на
икото православіе. Панагрина сѣдѣла догма.

— Научаваме ся, че нѣколко Плевен-
ся намѣрили у цариградѣ, отидѣ съ единъ отъ
регрѣдскити иѣрвѣни Българѣ при Грѣцкы
за да си изразятъ сѣрѣбѣта заради иѣрвѣ-
ставятъ противъ Н. П. Г. Доротея. Въ
врѣме тѣ показали на патриархѣта желаніе то
дѣтъ Врачанската епархія независима отъ П-
та Митрополія, и му подтвърдили че товъ
желаніе е толкови силно, што ако да би да
противи патриархѣта на това, може народѣтъ
слѣдува примѣрътъ, който прѣдъ малъ
сѣвътъ видѣ. Патриархѣтъ ся обѣщавъ да въ
желаніе то.

— Оиѣзи день у сѣбота грѣцкѣя наро-
триархѣтъ служилъ на храмѣтъ на грѣцкѣя
Пѣра. Слѣдъ службѣа тоя направишъ
Занѣсъ намѣстѣникъ на грѣцкѣя Пѣра
градъ, и на Г. Барѣи, първи драгоманъ
посолство.

Послѣ патриархѣтъ направишъ
иѣушкитѣ посланици и като пожелѣтъ да
черковата Св. Лудовикъ заведе го и въ
бѣди.

— Мѣжду грѣцкити патрици има голѣмъ
за избранието на поѣтъ епископскы пѣ

лп. Тур.	...	Гр
лп. Анг.	...	"
Минѣцъ	...	"
20-франгъ	...	"
Полъ	...	"
Медж бѣло	...	"
5-фран.	...	"